

Sagens nærværende Standpunkt, og jeg skal hermed tillade mig at overgive den motiverede Dagsorden til den høitærede Formand.

Formanden: Jeg har fra den anden Landstingsmand for tiende Kredt (Rehmann) modtaget et Forslag om en motiveret Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen. Det lyder saaledes:

„Med den Erklæring, at, naar Kongerigets særlige Finantser kunne affee en deel af de samme tillagte Indtægter, der ved den gjældende Stempelpapirslovgivning og derunder ogsaa det her omhandlede Punkt fortjener at tages under Overveielse, — gaar Landstinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Dette Spørgsmaal vil altsaa nu være Gjenstand for Forhandling som noget praktiskminært. Antages den motiverede Dagsorden, er dermed Sagen afgjort; forkastes den derimod, gaar vi over til Forhandling af selve Lovforslaget.

Nielsen: Jeg tillod mig under den foregaaende Behandling af Sagen at udtale, at jeg ikke var paa det Rene med, hvorledes jeg vilde afgive min Stemme i denne Sag, paa Grund af, at jeg ikke havde hørt Ministeriets Udtalelse. Jeg veed ikke, om jeg kan blive tilfredsstillt af den høitærede Justitsminister, som jeg ikke troer denne Sag henhører under. Da jeg imidlertid ikke seer den ærede Indenrigsminister tilstede, turde jeg maaskee opfordre den ærede Justitsminister til at udtale sig om, hvorvidt Finantserne kunne taale dette Uffavn af denne Stempelpapirsafgift.

Justitsministeren: Jeg har ingen Bemyndigelse til at tale paa min fraværende Collegas Vegne, og kan derfor ikke give den forlangte Dplysning.

B. Christensen: Det forekommer mig, at det Forslag, der her foreligger til Behandling, er af den Beskaffenhed, er saa omfattende og saa indgribende, at det i og for sig maa

have et saa særdeles Krav paa Opmærksomhed, at der ikke let kunde være Tale om at affærdige det med en Dagsorden, idetmindste paa dette Trin, og uden at have hørt den paa gjældende Minister, hvis Ikketilstedeværelse jeg tør haabe er uforfættelig og utilregnelig. Jeg for min Deel er i ethvert Tilfælde overbevist om, at jo mere enige vi Alle ere om, at en Revision af Stempellovgivningen hører til de meget paatrængende og meget fornødne Lovreformer, vi maae imødesee, destomere troer jeg, at vi maae være enige om, at vi ikke bedre kunne arbejde henimod dette Maal, end ved at give det foreliggende Forslag al den Understøttelse, vi blot formaae. Her ved 2den Behandling at gaar ind paa en Dagsorden, førend vedkommende Minister har udtalt sig i dette Thing, finder jeg ubetimeligt, ja, jeg kunde næsten sige, jeg finder det ikke ganske parlamentarisk passende. Efterat vi have modtaget denne ingenlunde nye Lov fra det andet Thing, vilde Dagsordenen i ethvert Tilfælde efter min Anskuelse først have sin rette Plads ved den sidste Behandling. Jeg for mit Vedkommende kan derfor ikke stemme for Dagsordenen, men holder idetmindste foreløbig paa Loven.

Drejer: Jeg er aldeles enig med den ærede sidste Taler i, at Landstinget bør give det Anliggende, som Lovforslaget angaar, al den Understøttelse, det formaaer. Spørgsmaalet bliver jo egentlig kun, paa hvilken Maade man yder den bedste Understøttelse, om det skeer ved at vedtage Forslaget, uagtet Regeringen efter hvad der er udtalt paa et andet Sted, absolut vil modsætte sig, at Forslaget ophøies til Lov, eller ved uden nogen endelig bestemt Vedtagelse af Forslaget at forlade Sagen med en Uttring om, at Thinget desuagtet anseer det for i høj Grad ønskeligt, at det Spørgsmaal, hvormed det gjælder, bliver taget under Regeringens allernøieste Overveielse. Jeg har været i ikke ringe Tvivl om, hvilken af de 2 Veie det var rettest at gaar, og jeg har været i Tvivl, uagtet jeg hører til dem, der lægge ganske særdeles Vægt paa det Punkt i Stempelforordningen, som det her gjælder om, og mener, at samme hører til dem, som man fortrinlig maa ønske blive tagne under